

**Anthony
McCarten**

**KAKSI
TUNTIA
AIKAA
KADOTA**

DOCENDO

Anthony McCarten

KAKSI TUNTIA AIKAA KADOTA

SUOMENNOS PIA KORPISAARI

DOCENDO

Tämä on fiktiivinen tarina. Nimet, hahmot, paikat ja tapahtumat ovat kirjoittajan mielikuvituksen tuotoksia tai lainattu keksityn tarinan osiksi, eikä niitä pidä ottaa tosina. Kaikki samankaltaisuudet todellisten tapahtumien, paikkojen, organisaatioiden tai henkilöiden (elävien ja kuolleiden) kanssa ovat silkkaa sattumaa.

Englanninkielinen alkuteos

Going Zero

Copyright © 2023 by Muse of Fire Productions Ltd.

Suomennoksen copyright © Pia Korpisaari ja Docendo 2023

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Kansi: Jarkko Lemetyinen / KatseDesign

ISBN 978-952-382-456-0

Painettu EU:ssa

Omistettu mahtavalle toimittajalle Jennifer Joelille
sekä tietenkin Evalle.

ENSIMMÄINEN VAIHE

7 VUOROKAUTTA ENNEN "NOLLAUSTA"

BOSTON, MASSACHUSETTS

AULAN KOKOVARTALOPEILIN ON tarkoitus valaista ja avartaa ahdasta eteiskäytävää. Aikojen saatossa kertynyt syövyttävä lika on saanut sen hopeoinnin hilseilemään, mutta peili palvelee silti vuokrasäännöstelytalon asukkaita – opettajia, perusvirkamiehiä, leipomon omistajaa ja muutamaa pääsääntöisesti toimivaan hissiin tyytyväistä eläkeläistä – koska he voivat vilkaista siitä matkallaan ulos, ettei hameen helma ole takertunut sukkahousuihin, vetoketju on kiinni, suupielestä ei valu hammastahnaa, hiukset eivät ole seinähullusti eikä kengistä roiku vessapaperia, ennen kuin he painelevat kadulle muiden kansalaisten arvostelevien katseiden alle.

Siitä on hyötyä myös kotiin palatessa. Samalla kun asukkaat ravistelevat niskastaan tuulisten katujen viiman, höllentävät takkejaan ja tyhjentävät postilaatikoitaan, vanha peili antaa osviittaa päivän vaatimista veroista.

Juuri sisään astunut nainen vilkaisee tapansa mukaan peiliin. Kuvajaisen kolmekymppisellä on musta polkkatukka, viime vuonna jälleen muotiin tulleet isot silmälasit, pitkät löysät housut ja tennistossut. Hänen siisteimmän, edellisen kevätmalliston takkinsa alta pilkottaa jäykäksi silitetty, kukkakuvioinen musta paitapusero. Hän näyttää pitkälti itseltään eli kirjastonhoitajalta, tai ainakin jonkun mielikuvalta sellaisesta. Asun asiallisuus kielii lukeneisuudesta, mutta valtava riipus, näyttävät korvakorut ja

pikkurillissä komeileva sinettisormus viittaavat itsenäiseen ajattelijaan. Kenties joku, joka on menossa seurakunnan kakku-myymäläisiin tai feministiselle protestimarssille.

Hän avaa postilokeronsa, vetää ulos nipullisen kirjeitä ja painaa luukkua, kunnes kuulee salvan napsahtavan lukkoon. Samassa hän huomaa nimikyltinsä olevan vähän vinossa ja suoristaa sen.

K. DAY.
ASUNTO 10

K on tärkeä. Ei *Kaitlyn* vaan vain yksi yksilöivä kirjain: tätä voisi kutsua sinkkunaisen kikkaksi numero 273. Sitä merkittävämpi on oikeastaan vain avaimien pitäminen (aseena) kourassa, kun kävelee kotiin. Jos postiluukussa tai osoitetaulussa lukisi *Kaitlyn Day*, niin tiedossa olisi ongelmia. Jokainen ohi kulkeva hyypiö tajuaisi, että talossa asuu sinkkunainen, ja voisi jäädä hengailemaan nurkille nähdäkseen, kaipaako kyseinen nainen kenties pelastajaa, solvauksia, perässä roikkujaa, panoa tai hengenlähtöä.

Hän lajittelee postinsa kierrätyspaperisäiliön päällä. Roskaa, roskaa, roskaa. Lasku. Roskaa. Lasku. Sitten... Herranen aika. Tässä se nyt on. Se on todellakin tullut.

Kirjekuoreen on painettu teksti *Yhdysvaltain sisäisen turvallisuuden ministeriö*. Kuoressa on hemmetti soikoon *sinetti*: hän luuli moisten kadonneen Tudorien mukana. Paperi kuoren sisällä ei kuitenkaan ole sellaista paksua hääkutsulaatua, jota hän odotti, vaan halpaa valtion kirjepaperia. Kutsu se kuitenkin on.

Nollaushankkeen beetatesti, lukee ainokaisen paperin yläosassa. Otsake on lihavoitu ja alleviivattu.

Hyvä neiti Day

Onnittelut! Sinut on valittu yhdeksi liittovaltion yhdessä WorldSharen kanssa toteuttaman Fuusioaloitteen nollaushankkeen beetatestin kymmenestä osallistujasta.

Ohjeistuksen mukaan nollausbeetatesti alkaa 1. toukokuuta kello 12.00. Sinä ja testin yhdeksän muuta satunnaisotannalla valittua osallistujaa saatte tuolloin hakemuksissanne antamaanne numeroon kehotusviestin ”Nollaus käyntiin!”, minkä jälkeen teillä on kaksi tuntia aikaa kadota.

Samana päivänä kello 14.00 nimesi, valokuvasi ja osoitteesi annetaan Fuusioaloitteen Fuusiokeskuksen monialaiselle työryhmälle Washingtonissa.

Testin aikana voit ryhtyä mihin tahansa Yhdysvaltain lain sallimiin toimiin välttääksesi sen, että Fuusiokeskuksen lähettämä kiinniottoryhmä löytää sinut. Kaikki nollaus-hankkeen osallistujat, joita ei ole saatu kiinni 31. toukokuuta kello 12.00 mennessä, saavat verottoman kolmen miljoonan Yhdysvaltain dollarin (3 000 000 \$) rahapalkinnon.

Kiitos kun osallistut tähän isänmaalliseen hankkeeseen ja autat tekemään kotimaastasi turvallisemman.

Huomio! Sinua kielletään hankkeesta hylkäämisen uhalta paljastamasta, ilmoittamasta tai väittämästä, että olet mukana tässä nollaushankkeessa ennen kuin sinulle annetaan tästä toimistosta kirjallinen lupa kertoa asiasta. Ole hyvä ja tutustu hakemuksen sisältämiin salassapitosopimuksen yksityiskohtiin, lakisääteisiin vastuisiin ja mahdollisiin rangaistuksiin.

Hän nostaa katseensa ja näkee taas peilikuvansa. Läpeensä tavallinen nainen, joita mahtuu kolmetoista tusinaan. Viiden seuraavan viikon ajan hänen pitää kuitenkin olla jotain aivan erityistä.

Oletko valmis täydellisyyteen, Kaitlyn Day, hän kysyy itseltään. Koska sitä häneltä nyt edellytetään.

Kuvajaisen kasvot pysyvät peruslukemilla.

Mene ylös, hän kommentaa itseään. Tarkista kaikki. Kun käsky nollautua tulee, hänen pitää olla valmis katoamaan fiksusti silmänräpäyksessä. Pyyhkiä itsensä olemattomiin. *Hävitä* täysin.

Kuka sellaiseen ryhtyy? No tapahtuuhan sitä. Hemmetti, *hän* sen tietää jos kuka. Ihmiset voivat todellakin – *puf* – kadota noin vain.

Hänen on levättävä. Tämä voi hyvinkin olla viimeisiä öitä pitkään aikaan, kun hän saa nukkua rauhassa omassa sängyssään. Hahmo peilissä ei hievahdakaan kokonaiseen minuuttiin, kun hän pohtii tulevaa. Sitten se liikkuukin liukkaasti.

7 VUOROKAUTTA MYÖHEMMIN: 20 MINUUTTIA ENNEN "NOLLAUSTA"

FUUSIOKESKUS, WASHINGTON

VASTAANOTTOKOMITEA TOIVOTTAA ilman aamiaista paikalle saapuvan, pöpperöisen Justin Amarin tervetulleeksi Fuusio-keskuksen rakennuksen edustalle 1. toukokuuta kello 11.40. Yksityinen rakennuskompleksi oli kohonnut lähelle McPherson Squarea vuotta aiemmin häkellyttävän nopeasti ja salamyhkäisesti: ”Piilaakso-miljonääri Cy Baxter ostaa korttelin pääkaupungin keskustasta, koska hän haluaa toistaiseksi tuntemattomasta syyttä viettää kaupungissa entistä enemmän aikaa.”

Justin huomaa seurueen joukossa Erika Cooganin, Fuusioaloitteen emoyhtiön WorldSharen isän Cy Baxterin liki yhtä maineikkaan oikean käden ja toisen perustajan. Erikakin on melkoinen tarmonpesä, vaikka toimiikin hienovaraisemmin.

”Jännittääkö?” Justin kysyy häneltä.

Yllättäen tuleva kysymys nostattaa hymyn naisen huulille.

”Luotan Cyhin ja siihen, mitä olemme tekemässä”, hän vastaa matalalla äänellä, ja vokaaleista voi juuri ja juuri erottaa häivähdyksen teksasilaista korostusta. ”Kyllähän minua tietenkin tänään jännittää. Tämä on iso juttu. Valtava.”

He kävelevät muiden arvovaltaisten henkilöiden kanssa lasista ja teräksestä rakennetun aulan poikki ja edelleen kahden äärimmilleen viritetyn turvatarkastuspisteen läpi tarkasti suojatulle alueelle, jonne menevillä ei saa olla hitustakaan digipölyä

kengissään: ei älypuhelimia eikä kannettavia tietokoneita, aktiivisuusrannekkeita eikä kyniin kätkettyjä nauhureita. Rakennuksen sisäpihamaista hermokeskusta kutsutaan Tyhjiöksi. Lattiatasolla ahertaa tehtäviinsä uppoutuneita tiimejä, joita voi seurata ylempänä kiertäviltä parvilta.

Paikan koko saa Justinin edelleen tyrmistymään siinä määrin, että selkäpiitä karmii. Jättimäinen halli on täynnä näyttöjä ja työpöytärivejä, joiden ääressä istuu huippuälykkäitä insinöörejä, datatutkijoita, tiedusteluagentteja, ohjelmoijia ja hakkereita sekä koko joukko yksityisen ja julkisen sektorin analyytikkoja, Fuusioaloitteen rivisotilaita. Korokkeelta, joka kelpaisi vaikka kapteeni Kirkille, Cy Baxter katselee mahtavaa aikaansaannostaan hermostunutta energiaa ja ylpeyttä uhkuen.

Minunhan tässä pitäisi hermoilla, tuumii Justin. Hänen nahkansa tänään on vaarassa.

Kaikki näytöt – pöytäkoneiden, tablettien ja kännyköiden näyttöruudut ja jopa valtavat takaseinän näytöt – ovat pimeinä, lepotilassa. Ne odottavat... odottavat... herätystä. Justin vilkaisee kelloaan. Vartti ja viisikymmentäyhdeksän sekuntia jäljellä... viisikymmentäkahdeksän... viisikymmentäseitsemän...

Kun hänet viitotaan eteenpäin, hän kävelee parvelle, missä Cy odottelee kerrankin pukuun sonnustautuneena eikä poikamaisessa arkiunivormussaan, josta hän ei yleensä suostu luopumaan (lenkkarit, roikkuvat farkut ja t-paita, jota koristaa jokin iskulause tyyliin ”MIKSI HELVETISSÄ EI?”).

Parvella seisoo myös Justinin pomo, CIA:n tiede- ja teknologiaosaston varajohtaja, tohtori Burt Walker, ja kaksikko näyttää siltä kuin olisi juuri keksinyt kaiken teorian. Heidän seurassaan on Walkeria ennen CIA:n varajohtajana toiminut tohtori Sandra Cliffe (nykyisin jonkin uhka-analyysejä tekevän start-up-firman pääjohtaja), joka ei vaikuta ollenkaan niin tyytyväiseltä tai vakuuttuneelta tämän hankkeen erinomaisuudesta.

Justinin mielestä Walker näyttää siltä kuin yrittäisi keksiä, missä juhlallisesti poikki leikattava silkkinauha on. Se on kuitenkin

väärän aikakauden ajatus, ei täällä ole mitään nauhoja. Tämän äärimmäisen tärkeän beetatestin käynnistää yksi huomaamaton hiiren napsautus, joka lähettää salaisen kokeen kymmenelle valitulle kokelaalle käskyn nollata itsensä, painua totaalisesti maan alle. He yrittävät sitten parhaansa mukaan olla antamatta mitään merkkiä itsestään... mutta helppoa siitä ei tule: Cy Baxter kyberetsivätiimeineen on ennennäkemättömän kattavasti varustautunut etsimään nollautujia ja löytämään heidät nopeasti.

Kaikki kymmenen osallistujaa – tiimin puheissa ”nollat” – saavat tasan kahden tunnin etumatkan, eli heillä on vain ja ainoastaan kaksi tuntia aikaa toteuttaa katoamissuunnitelmaansa, mikä se nyt sitten onkin, ennen kuin Fuusion tiimit alkavat toden teolla jahdata heitä.

”Haluaisin sanoa vielä pari sanaa, ennen kuin aloitamme”, sanoo Cy korostetun juhlavasti. Hän näyttää vielä 45 vuoden ikäisenäkin poikamaiselta ja seisoo lievästi etukenossa paino päkiällä ikään kuin olisi alati valmiina pinkaisemaan juoksuun. ”Ensinnäkin lämpimät kiitokset CIA-ystävillämme lähtemisestä mukaan tähän aidosti ainutkertaiseen julkisen ja yksityisen tahon kumppanuushankkeeseen.”

Hänen katseensa lipuu Justinin ohi tohtoreihin Walker ja Cliffe, joille hän nyökkää merkitsevästi.

”Olen tietenkin kiitollinen myös kaikille rahoittajillemme, jotka luottavat hankkeeseemme. Osa heistä on täällä paikalla tänään.” Hän nyökkää yleisönsä etualan pukurivistölle ja jatkaa: ”Ennen kaikkea haluan tänään kiittää teitä kaikkia Fuusion tiimiläisiä sitkeästä puurtamisesta ja nerokkuudesta.”

Fuusiohenkilöstö osoittaa suosiotaan. Alansa huippuasiantuntijoista koostuvalla pääkonttorin tuhatpäisellä joukolla on käytössään mahtava tekninen arsenaali ja laajat juridiset valtuudet. Heidän lisäksi hanketta vievät kentällä eteenpäin tuhannet lainvalvontaviranomaiset sekä pitkin maata sijoitellut kiinniotto-ryhmät, jotka ovat valmiina syöksymään kohteisiin. Cy Baxter on rummuttanut kaikkien päähän sen, että väki on tullut seuraamaan

yhätä lailla onnistumisten *nopeutta* kuin niitä *keinoja*, joilla tavoitteisiin päästään.

”Edessämme on totiset paikat. Seuraavat 30 vuorokautta ratkaisevat valtion tiedusteluosaamista ja vapaan markkinatalouden nokkeluutta yhdistävän, CIA:n kymmeneksi vuodeksi rahoittaman kumppanuushankkeen kohtalon.” Hän on hetken vaiti ja lausuu seuraavat sanansa tarkasti punniten. ”Kaikki mitä te nyt näette... kaikki tämä...” Hän viittooo ympäri hallia ja kolmeen kellarikerrokseen, joiden ilmastoidut hyllyt ovat täynnä humisevia palvelimia, ja edelleen kohti yhdeksäsataakolmeakymmentäkahta henkilöstön jäsentä (joista kunkin taustat CIA on tarkastanut huolella), jotka ovat toimipaikoillaan valvomoissa, virtuaalitel-lisuushuoneissa, drooniasemilla, tutkimustiloissa, ravintola-keskuksessa ja toimistoissa. ”...on yhdentekevää, jos me epäonnistumme. Minulle itselleni tämä hanke on koko elämäni tärkein työ. Piste.”

Kuulijat osoittavat suosiotaan.

”Kun minulta ensi kerran tiedusteltiin, voisinko kuvitella kumppanuushankkeen, joka yhdistäisi valtiollisen ja yksityisen toimijan ja nostaisi tämän maan turvallisuus- ja tiedustelu-toiminnan aivan uudelle, vertaansa vailla olevalle tasolle, katsoin tässä vierelläni nyt seisovaa varajohtajaa... ja tohtori Cliffe saat-taakin muistaa reaktioni. Taisinpa sanoa, että ’Nyt kyllä vedätät minua ja huolella!’”

Naurua kuin yhdestä suusta.

”Orville Wright sanoi varmastikin veljelleen jotain samantapaista, eikö? Ja Oppenheimer, kun häntä kehoitettiin rakentamaan atomipommi, ja Isaac Newton, kun häntä pyydettiin määrittämään, mikä suunta on ylöspäin.”

Lisää naurua.

Hän virnistää yllättävänkin voitonriemuisesti. ”Et voi tietää pystyväsi ennen kuin pystyt, eikö niin? ’Totta kaita’ edeltää yleensä aina ’ei onnistu’. Vaikka me olemmekin luottavaisia ja vaikka kaikki täällä ovat tehneet kovasti töitä hankkeen eteen, emme voi

vielä sataprosenttisella varmuudella tietää, että me pystymme tähän. Siksi siis ensin tämä beetatesti. Joten eiköhän tartuta toimeen. Vedetään sokka irti ja katsotaan, mitä tapahtuu.”

Väki taputtaa pitkään. Cy rakastaa näitä ihmisiä, ja tunne on – hyvästä syystä – molemminpuolinen.

Justin katselee Cyta ja miettii, miten rikas tämä tyyppi oikein on. Kukaan ei ole asiasta ihan varma. Tiedot hänen taustoistaan ovat hataria. Moni yksityiskohta on hämärän peitossa – edes hänen syntymäpaikastaan ei ole varmuutta. Cy itse sanoo syntyneensä Chicagossa, mutta minkäänlaista syntymätodistusta ei ole esitetty kumoamaan huhuja, joiden mukaan hänen slovakialainen äitinsä toi ainoan lapsensa Yhdysvaltoihin, kun tämä oli seitsemän. Kun Ravensburger hiljattain toi markkinoille tuhannen palan palapelin, jossa Cy seisoo kädet puuskassa Bezos-raketin edessä valmiina lähettämään WorldShare-turvallisuussatelliitteja kiertoradalle, ihmisille tarjoutui lopulta mahdollisuus muodostaa sorminäppäryyden ja tarkkanäköisyyden avulla selkeä kuva tästä miehestä, kun aiemmin sen laatiminen oli ollut vain mielikuvaharjoitusta.

Justin on perehtynyt mieheen etäältä kooten tietoja aikakauslehtien henkilökuvauksista, jotka ovat poikkeuksetta imartelevia. Niistä muodostuu kuva hitaasta kehittyjästä, joka oppi muita myöhemmin käyttämään oikeita aterimia ja ääntämään joitakin hankalia sanoja oikein. Hänen älykkyydosamääränsä oli kuitenkin 168. Yksinäinen lapsi, jota kiusattiin usein; ulkonäkö oli likimain hyvä, vaikka hänen pienet silmänsä eivät olleetkaan aivan symmetriset ja kyynärpäitä ja sääriä täplitti ihottuma. Hän sukelsi tietotekniikan maailmaan jo varhain ja nousi teknisen kehityksen aallonharjalle. Rakensi pienestä autotalliyrityksestään 12 miljardin dollarin yhtiön 26 ikävuoteen mennessä, ja loppu on historiaa. Hänen menestyksensä perustui alun perin mullistaviin teknisiin ja sosiaalisiin verkostoihin. WorldShare kasvoi pienestä, ystävällisestä juttukanavasta – ”Tavattaisiinko?” ”Toki, mikä ettei?” – maailmanlaajuiseksi ystävyiden ekosysteemiksi, joka laajeni

nopeasti joka suuntaan, ja Cy alkoi sijoittaa tuottoja riskialttiimpiin hankkeisiin kuin olisi lyönyt vetoa nopeiden vinttikoirien puolesta.

Wall Street hullaantui tähän kaukokatseiseen neropattiin ensi silmäyksellä ja syyti rahaa hänen tempauksiinsa: kyberturvallisuutta, kotien turvakameroita, hälyttimiä ja julkisten tilojen valvontavälineistöä ja viestintäsatelliittejakin. Kymmenessä vuodessa ökyrikkaaksi vaurastuneella Cylla ei kuitenkaan ole koskaan ollut tapana elvistellä varoillaan (häntä ei ole ikuistettu istumassa Pariisin muotiviikolla, hän ei kuulu Hollywoodin seurapiireihin eikä omista yllleistä venettä tai yksityiskonetta), ja hän on koko ajan kaikessa hiljaisuudessa sijoittanut suuria summia myös vihreän, kokonaisvaltaisesti terveellisen, maanläheisen ja jopa planeettojen välisen tulevaisuuden edistämiseksi. Tällä hetkellä hän rahoittaa aurinkovoimatutkimusta, akkujen käyttöiän kehittämistä sekä läpinäkyvää kryptovaluuttaa Yhdysvaltain keskuspankille. Hän tukee myös pienoisydinvoimaloita, joilla voitaisiin viimeinkin lopettaa öljyn valtakausi. Osa ihmisistä pitää Cysta juuri siksi, että hän haluaa hyödyntää osaamistaan ja omaisuuttaan maailman parantamiseen, vaikka voisi yhtä hyvin vaikka surffailla. Tai ampaista raketilla avaruuteen.

Hän ei kuitenkaan ole silkka työnarkomaani vaan varaa aikaa myös yksityiselämälleen: hän soittaa bassoa nelihenkisessä indieyhtyeessä ja hikoilee kotikulmiensa kunnallisella tenniskentällä Palo Altossa pari kertaa viikossa. Ainoa häneen koskaan romanttisessa mielessä yhdistetty nainen on Erika Coogan. *Men's Health*-lehdelle hän on sanonut löytävänsä kipeästi kaipaamaansa tasapainoa meditoimalla. Hän saattaa pysyä lootusasennossa tunteita ja pystyy pitämään ”lankun” suorana reilusti yli vartin ajan. (Kun media kyseenalaisti tämän väitteen, hän lähetti suoratoistokuvaa lankuttamisestaan 23 minuutin ajan.) Hänestä on kehkeytynyt yhdenlainen kulttisankari: pää ja sydän terveesti paikoillaan.

Justinin on pakko myöntää, että näinä armottomina aikoina on melkoinen saavutus hankkia ja saada aikaan niin paljon

herättämättä kummoistakaan halveksuntaa miljoonaomaisuudesta huolimatta. Mistä voi vääjäämättä päätellä, että on erinomaisen viisasta pitää varsinainen toimintansa, oli se nyt sitten mitä hiiskattia tahansa, hyvin, hyvin, hyvin kaukana valokeilasta.

Meitä seurataan. Meistä tiedetään kaikki. Kukaan ei ole teknologian saavuttamattomissa. Katoaminen on mahdotonta. Vai onko?

Kymmenen osallistujaa valitaan kokeeseen, jossa jokaisella on kaksi tuntia aikaa nollata itsensä – hävittää kaikki tieto itsestään, kadota maan päältä ja pakoilla 30 päivän ajan sieppaustiimejä. Ne, joita ei saada kiinni, palkitaan kolmella miljoonalla dollarilla. Kaiken takana on arvoituksellinen miljardööri ja tietotekniikkanero Cy Baxter ja hänen sopimuksensa hallituksen kanssa, mikä suo hänelle pääsyn CIA:n, FBI:n ja NSA:n tiedustelutietoihin ja resursseihin. Baxterin visiona on turvallisempi maailma voittamattoman valvontajärjestelmän avulla.

Yksi "nollista" on kirjastonhoitaja Kaitlyn Day, jonka panokset ovat henkilökohtaiset ja paljon rahaa korkeammalla. Kun aika loppuu, voittajia on vain yksi...

9 789523 824560

KL 84.2
ISBN 978-952-382-456-0

DOCENDO
www.docendo.fi